

## **Borůvčina pohádka o kouzelných průštipkách**



**Nastalo jaro.**

**Paní Zima se odporoučela a na její místo nastoupilo počasí jako stvořené k procházkám. Vlaky se o víkendech plnily výletníky a dokonce i ve všední den sem tam do vagónů nastoupili školáci a vyráželi na školní výlet se svými učiteli.**

**Tak se stalo, že se jedna skupinka prvňáčků s paní učitelkou ocitla také U Kolejí. Borůvčin pán dětem ukazoval tělocvik návštěvidel i mrkání přejezdových světel. Starý Čínan se pochlubil jasnými údery kladívka do zvoncové čepice a poté se děti přesunuly k Borůvce.**

**Na tuhle část prohlídky se lokomotiva vždy těšila. Děti se kolem ní shlukly a po jednom vstupovaly do její kabinky. Líbilo se jí jejich nadšení, se kterým se usadily na místě strojvedoucího a připadaly si důležité. „Děti jsou prostě prima“, říkala si v duchu mašinka.**

**Když si všichni roli strojvedoucího vyzkoušeli, zavelel Borůvčin pán: „Teď se přesuneme do vagónu.**

**Každý z vás dostane opravdovou jízdenku, která se dříve používala ve vlaku a zahraje si na průvodčího. Uvidíme, jak jste šikovní a jestli ji budete umět proštipnout opravdovými kleštěmi.“**

**Děti se nadšeně hrnuly do vagónu. U Borůvky zůstala jenom malá holčička a stydlivě se dívala za mizejícími spolužáky. Mašinka se na dívence zadívala: „Copak? Ty nepůjdeš za ostatními?, zeptala se jemně.**

**„Já nevím, jestli to dokážu?“, špitla malá školačka a sklopila oči.**

**„Co jestli dokážeš?“, zeptala se překvapeně lokomotiva.**

**Holčička chvíli mlčela a prohlížela si prstíky na drobné ručce. „Nevím, jestli zvládnu proštipnout tu jízdenku. Jsem moc nešikovná. Všechno mi pořád padá, nejde mi ani stříhat nůžkami a skoro nic se mi nikdy nepovede. Nechci to zkoušet.**

**Smáli by se mi“, vyhrkla a pokrčila rameny.**

**Borůvce bylo dívence líto. Ráda by jí nějak povzbudila. „Jápkak se jmenuješ?“, zeptala se holčičky opatrně.**

**„Lotynka“, odpověděla tiše dívka a opět se stydlivě zadívala na vagón.**

**„Víš“, zamyslela se mašinka, „připomínáš mi jednu moji kamarádku. A představ si, že to byla průvodčí. Také se jí nic nevedlo, byla moc nešikovná a styděla se za to. Až se jednou stalo kouzlo. Mám ti o tom vyprávět?“**

**„Tak jo“, vyhrkla holčička. Byla zvědavá, jaké kouzlo Borůvčinu kamarádku potkalo.**

**Mašinka ji nenechala dlouho čekat a začala vyprávět.**



**Předtím, než jsem se dostala až sem, do Tochovic, jezdila jsem v Krkonoších. Byla tam krásná krajina. Nejraději jsem měla hluboké lesy, plné lesních zvířátek. Byli tu srnky, zajíčkové, veverky, do stromů t'ukali datlové a občas bylo slyšet hlas kukačky nebo sojky, strážkyně lesa a věrné pomocnice**

**Krakonošovy.**

**Každá mašinka má své strojvůdce, kterým se také říká mašinfírové. Ti ji řídí, sledují cestu před sebou a musí poslouchat povely návěstí a návěstidel.**

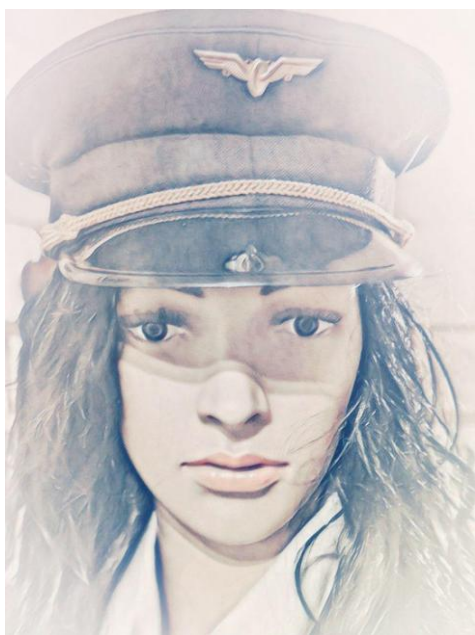
**V osobních vlacích jezdí také průvodčí. Je to člověk v modrém obleku, s modrou čepicí na hlavě a s kleštičkami v ruce. Kleštičkám se říká průštipky a slouží k proštípnutí jízdenky, kterou si musí každý cestující koupit, aby mohl vlakem jet.**



**Jednoho dne se u mých vagónků objevila mladičká hezká slečna. Byla celá roztřesená a nervózní. Jmenovala se Daniela. V náprsní kapse modré uniformy měla na řetízku starožitné hodinky po dědečkovi, přes rameno brašnu a v ruce kleště průštipky. Zkrátka – nová průvodčí.**



**Tolik se na svůj první den v práci těšila a zároveň z něj měla strach. Ten strach byl tak veliký, že jí ten velký den úplně pokazil. Když Daniela uviděla plný vagón lidí, znervózněla. Hned ve dveřích jí vypadly průštipky z ruky a dopadly přímo na nohu zamračeného mladíka, který seděl hned u dveří. Muž zasykl a jeho čelo se ještě více zakrabilo. Daniela se nezmohla ani na pozdrav, omluvu nebo dokonce úsměv. Ruce se jí roztřásl tak silně, že se jí jízdenku nepodařilo proštípnout hned napoprvé a při druhém pokusu přistály průštipky tentokrát na mladíkově druhé noze. Celý den to s ní pak šlo kopce. Nechtěně vrazila do něčí kabelky a rozsypala ji, omylem proštípla dvakrát zpáteční jízdenku, staršímu pánovi přimáčkla prsty k opěrce a nechtěně přišlápla ocas velkého psa, který si hověl v uličce. Její kleštičky jakoby si dělaly, co chtěly – buď jí vylétávaly z rukou, nebo se vzpíraly a nechtělo se jim pracovat. Daniela si před cestujícími připadala hloupě. Nezmohla se na jediné slůvko, natož na úsměv.**



**Konečně den skončil a ona se vrátila přes les do svého domku. Sedla si na postel a v hlavě si přehrávala všechny katastrofy, které jí právě potkaly. Připadala si nešikovná a k ničemu. Při představě, že půjde zase do práce a všechno pokazí, se jí srdce sevřelo. Rozplakala se.**

**Tak to šlo den za dnem.**

**Ráno vstávala celá roztřesená, žaludek měla jako na vodě. Byla tak nervózní, že jí vše padalo z rukou a úsměv jakoby si k její tváři nemohl najít cestu.**

**Každý den potkávala ve vagónu mladíka, kterému hned napoprvé upustila kleště na nohu. Strnule natáhla ruku k jeho jízdence a prsty se jí třásly. Muž jí podal lístek a obě nohy pro jistotu odsunul stranou. To Danielu ještě více popudilo. Určitě si myslí, že je úplně neschopná. Jízdenku proštípla až na druhý pokus a na muže se mimoděk zaškaredila. Mladík jen zavrtěl hlavou a zamračil se na ni ještě víc.**

**Strach, že všechno pokazí, Danielu tak ovládl, že ji práce netěšila. Doma pak celé večery proplakala. Aby toho nebylo málo, počasí, jakoby se nakazilo její uplakanou náladou. Nebe se zatáhlo a několik dní neustále pršelo a pršelo.**

**A pak přišel ten tajemný den.**

**Ráno začalo opět neslavně. Vyklouzl jí z ruky hrnek s kávou a horký nápoj zašpinil modrou uniformu. Rychle se převlékala a zapomněla, že má v kapse hodinky po dědečkovi. Ty vypadly na podlahu a sklíčko hodinek prasklo. Úlomky skla jen chrastily v kovovém pouzdře.**

**Smutně na to nadělení pohlédla. Rozbité hodinky dala zpět do kapsičky na prsou a spěchala do práce.**

**Alespoň, že již přestalo pršet a ukázalo se sluníčko. Běžela lesem a už už se chystala přeběhnout přes most, pod kterým hučel rozvodněný potok, když uslyšela zoufalé pískání.**

**Ozývalo se přímo pod ní.**

**Daniela se naklonila přes zábradlí. V divoké vodě uviděla zmítající se mokré klubičko. Byl to malý zajíc. Dříve tu skákával po kamenech, které vykukovaly z tehdy klidného potůčku, ale nyní se přes ně valila voda. Proud smetl vše, co mu přišlo do cesty. I zajička. Plácal se mezi kameny, vyděšeně pískal a nemohl se dostat na břeh.**



**Daniela neváhala ani na okamžik. Seběhla k potoku, zachytávala se větví i kamenů a za chvíli již držela mokrého nešťastníka v náručí. Přitom jí do vody vypadly její průštipky a zavřela se nad nimi voda.**

**Daniela si toho ani nevšimla. Rychle se vyškrábala i se zajičkem na břeh. Tam položila ušáka do trávy: „Utíkej malý, sluníčko tě za chvíli osuší. Příště bud' opatrnější!“ Chlupáček se na ni vděčně podíval, zahýbal čumáčkem a pelášil do lesa.**



**Sáhla do kapsy. Byla prázdná. Kleště byly pryč.  
Ach jo!**

**Vtom za sebou uslyšela zapraskání. Otočila se a strnula. Přímo u ní stál vysoký pán s dlouhými vousy. Na nohou měl vysoké boty, přes ramena dlouhý plášť a na hlavě klobouk, na kterém seděla sojka a zvědavě si Danielu prohlížela. Neznámý držel v jedné ruce dýmku a v druhé velkou dřevěnou hůl.**

**Daniela se polekala. Muž se však vlídně usmál a řekl: „Máš dobré srdce, děvče. Kdoví, jak by to se zajičkem dopadlo, kdybys mu nepomohla“.**

**Zvědavá sojka přelétla na pánovo rameno, zatřepala hlavičkou a něco mu špítla do ucha. Vousáč pokýval hlavou: „Máš pravdu maličká. Málem bych zapomněl.“ Dal si dýmku do úst, sáhl do kapsy a podával překvapené Daniele nové průštipky: „Dobře je opatruj. Přinesou ti štěstí.“**

**Pokýval zarostlou hlavou, potáhl z dýmky a vzápětí zmizel v oblaku kouře. Byl pryč.**



**Daniela stála celá zkoprnělá. Nezdálo se jí to? Podívala se do dlaně, ve které svírala nové kleště. Ne, nezdálo! Průštipky jí v dlani zvláštěně hrály. Cítila se sebevědomě a vesele.**

**Příjemnou náladu jí kazila jen myšlenka na dědečkovy rozbité hodinky. Sáhla do náprsní kapsičky, vyndala je a otevřela kovové pouzdro. Údivem zamrkala. Po rozbitém skle nebylo ani památky.**

**Hodinky byly neporušené.**



**Daniela schovala hodinky zpět do kapsičky a pospíchala na nádraží.**

**Já už jsem na ni netrpělivě čekala. Přistoupila ke mně a pošeptala mi: „Potom ti budu, Borůvko, vyprávět, co neuvěřitelného se mi stalo. To budeš kuliť ta svoje kukadla. Ale teď musíme vyrazit, aby cestující nepřijeli pozdě.“**

**Vytáhla z kapsy průštipky a po tváři se jí rozlil úsměv, který jsem u ní ještě neviděla.**

**Za malou chvíli se z vagónu ozval její veselý hlas: „Přeji Vám krásný den. Připravte si jízdenky, prosím.“**

**Zamračený mladík, který ji tak trápil, zvedl ruku s jízdenkou a opět odsunul nohy stranou. Danielu to tentokrát nevyvedlo z míry. Proštípla jízdenku hned napoprvé a s milým úsměvem ji muži vrátila.**

**„Děkuji, pane a přeji Vám příjemnou cestu“, pronesla vesele.**

**Mladík překvapeně zvedl obočí. Je to možné, že to je ta nešikovná zamračená průvodčí?! Taková proměna! Usmál se a poděkoval.**



**To se ví, že jsem byla zvědavá, co mi chce Daniela říci. Ani dočkat jsem se nemohla.**

**Když všichni cestující vystoupili a naše práce skončila, sedla si průvodčí ke mně a celý příběh mi vyprávěla. Páni, to bylo něco! A na konci vyprávění mi povídá: „A to není všechno, Borůvko. Představ si, že každý, komu jsem dnes jízdenku proštípla, se na mě usmál. Kleštičky mi ani jednou nespadly a všechno se mi dařilo. Asi budou opravdu kouzelné.“**

**Borůvka přerušila vyprávění a zadívala se na malou Lotynku. Holčička mlčela a usilovně přemýšlela.**

**„No jo, ale Daniela má kouzelné kleštičky. To se pak všechno zvládá líp“, vzdychla si.**

**„I kdepak, nemá“, mrkla mašinka na tu malou rozumbradu, „víš, tomu mladíkovi se usměvavá průvodčí tak zalíbila, že se od ní již nechtěl odloučit. V den jejich svatby dostala Daniela od svého ženicha zbrusu nové průštipky, na kterých bylo vyryto její jméno. Kleštičky od jejího milého pro ni měly větší cenu, než ty kouzelné. Už je nepotřebovala. Zjistila, že když si bude věřit a přestane mít strach, že vše pokazí, bude se jí dařit i bez kouzel. A když se zrovna něco nepovede, svět se nezboří, zkusí to znovu a s úsměvem. Třeba stokrát, ale jednou se to podaří.“**

**„A co se stalo s těmi kouzelnými průštipkami?“, zajímalo Lotynku.**

**„Ty mi Daniela věnovala na památku“, odpověděla Borůvka a mrkla na malou školačku, „jestli chceš, můžeš je vyzkoušet. Jsou ve vagónu.“ Holčička překvapeně vykulila oči a rychle vyběhla po schůdcích za svými spolužáky.**



**Mašinka se usmála a poslouchala veselý dětský hlahol, ozývající se z vagónu. „Děti jsou vážně prima“, řekla si již poněkolkáté.**

**Za pár minut se všichni školáci opět vyřítili ven.**

**„Zvládla jsem to! Borůvko, podívej, hned napoprve!“, přiběhla k mašince Lotynka a ukazovala jí proštipnutou jízdenku. „A ani mi neupadly“, zakřenila se vesele.**

**Borůvka se zadívala na čerstvou díрку v hnědé kartonové jízdence. „Máš pravdu. Jako od opravdové průvodčí“, mrkla na holčičku, „schovej si ji. Když se budeš bát, že ti něco nepůjde, tak se na ni podívej a vzpomeň si, co jsem ti vyprávěla“, dodala a za chvíli již s úsměvem sledovala poskakující děti, které mířily zpět na nedalekou zastávku.**

